

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **N. H. D.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2004, č. j. 24 Az 319/2004 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2004, č. j. 24 Az 319/2004 – 19, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 10. 3. 2004, č. j. OAM-3604/VL-19-P17-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud usnesení odůvodnil tím, že předvolání k převzetí rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno podle § 24 zákona o azylu ve spojení s § 24 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) dne 18. 3. 2004 a dne 5. 4. 2004 mu bylo podle § 24a odst. 2 zákona o azylu doručeno žalobou napadené správní rozhodnutí. Postup podle § 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu se použije pouze tehdy, pokud se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě hlášeného pobytu a ministerstvu není současně známo jiné místo jeho pobytu. V daném případě se stěžovatel v době doručování předmětné zásilky

na adrese F. p. R., B. s. 1212 zdržoval a pokud namítal, že mu nebylo uložení zásilky u pošty oznámeno, k prokázání tohoto svého tvrzení neoznačil jediný důkaz, a proto krajský soud vycházel z údajů uvedených na doručence. Rozhodnutí ministerstva bylo tedy stěžovateli dne 5. 4. 2004 a posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl den 20. 4. 2004. Protože stěžovatel podal žalobu osobně u soudu dne 12. 5. 2004, tedy po lhůtě stanovené podle § 32 odst. 1 zákona o azylu, byla žaloba pro opožděnost odmítnuta.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedl, že žalobu podal řádně a včas ve lhůtě stanovené v § 32 odst. 1 zákona o azylu, neboť předvolání k převzetí rozhodnutí na den 5. 4. 2004 v 9:00 hod. mu nebylo nikdy doručeno a nebylo mu doručeno ani oznámení o uložení zásilky obsahující toto předvolání. Vzhledem k tomu, že se o tomto předvolání stěžovatel nedozvěděl, nemohl se dostavit k převzetí rozhodnutí ministerstva. Z těchto důvodů nelze datum 5. 4. 2004 považovat za den doručení rozhodnutí. V případě, že se ministerstvu nepodařilo doručit stěžovateli předvolání k převzetí rozhodnutí, mělo postupovat podle § 24 odst. 2 zákona o azylu. Ministerstvo však tak neučinilo. Stěžovatel převzal rozhodnutí ministerstva řádně dne 3. 5. 2004 a žalobu podal dne 12. 5. 2004, tedy včas ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, neboť posledním dnem pro podání žaloby byl den 18. 5. 2004. Proto se domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na právní názor krajského soudu vyjádřený v napadeném usnesení s tím, že se s tímto názorem ztotožňuje, neboť se domnívá, že stěžovateli bylo správní rozhodnutí doručeno v souladu s platnými právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Z uvedených důvodů ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 24 odst. 1, 2 zákona o azylu se písemnosti doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu. Písemnost, kterou se nepodařilo doručit, se uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Je-li procesní postup při doručování upraven jak ve správním řádu, tak v zákoně o azylu, vyplývá ze vztahu obecného a zvláštního, že zvláštní úprava má přednost před úpravou obecnou obsaženou ve správním řádu a správní řád má v takovém případě subsidiární platnost vůči zvláštní úpravě, tzn., že ustanovení správního řádu se použijí tehdy, jestliže není zvláštní procesní úprava. Protože podle § 9 zákona o azylu se na řízení o udělení nebo odnětí azylu nevztahuje § 33 odst. 2 a ustanovení o odvolacím řízení, ostatní ustanovení správního řádu lze subsidiárně použít. Ustanovení § 24 zákona o azylu je tedy speciálním ustanovením o doručování písemností, které v odst. 1 stanoví, že všechny písemnosti se doručují do vlastních rukou a v odst. 2 upravuje postup v případě, že se písemnost nepodařilo doručit, tzn. ani osobně do vlastních rukou ani tzv. náhradním doručením. Tedy zejména v případě, že se žadatel o azyl v místě doručování dlouhodobě nezdržuje a ministerstvu není jeho jiný pobyt znám. Naopak v případě, že se žadatel o azyl v místě doručení zdržuje, ale není při doručování zastižen, postupuje se podle § 24 odst. 2 správního řádu, který upravuje tzv. náhradní doručení, podle něhož se za den doručení považuje třetí den ode dne uložení písemnosti, poté, co o tom byl adresát vhodným způsobem vyrozuměn i když se o tom nedozvěděl.

V daném případě byla předmětná písemnost, tj. předvolání k převzetí rozhodnutí, doručována na adresu, na které měl stěžovatel hlášený pobyt a kde se zdržoval, což stěžovatel v kasační stížnosti ani nezpochybnil. Ze správního spisu vyplývá, že dopis obsahující předvolání k převzetí rozhodnutí byl z důvodu, že stěžovatel nebyl na této adrese zastižen, uložen dne 15. 3. 2004 u držitele poštovní licence. Při pokusu o doručení byl stěžovatel v souladu s § 24 odst. 2 správního řádu vyrozuměn o tom, že si má uloženou písemnost vyzvednout a poučen, že nevyzvedne-li si zásilku do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Protože si stěžovatel zásilku v uvedené lhůtě nevyzvedl, je dnem doručení čtvrtek 18. 3. 2004. Jelikož se stěžovatel bez sdělení důvodu nedostavil dne 5. 4. 2004 k převzetí rozhodnutí, přestože mu bylo předvolání uvedeným způsobem doručeno, považuje se tento den v souladu s § 24a odst. 2 zákona o azylu za den doručení správního rozhodnutí.

Námitku stěžovatele, že nebyl o uložení zásilky poštovním doručovatelem vyrozuměn, považuje Nejvyšší správní soud za účelovou, neboť k prokázání tohoto svého tvrzení neuvedl žádný důkaz a Nejvyšší správní soud proto shodně s krajským soudem rovněž vycházel z údajů uvedených na doručence.

Jak bylo již výše uvedeno, stěžovateli bylo správní rozhodnutí doručeno dne 5. 4. 2002 a posledním dnem lhůty pro podání žaloby podle § 32 odst. 1 zákona o azylu bylo proto úterý 20. 4. 2002. Byla-li žaloba podána až dne 12. 5. 2004, krajský soud nepostupoval nezákonně, když ji odmítl jako opožděnou.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu